

PIRTIN VIESTI 1/68

Toveriliittolaisille ja muille opiston ystäville

Saatte Pirtin Viestin käteenne taas pitkästä ajasta. Tämä vuoden ensimmäinen numero on tervehdys ennenkaikkea opistomme tämän lukuvuoden oppilailta, ja tämä sisältää pääasiassa heidän kirjoituksiaan. Lehti tulee ilmestymään 5 kertaa vuodessa. Seuraavaan numeroon saamme kirjoituksia ja tervehdyksiä entiseltä opiston väeltä, opettajilta ja oppilailta. Erityisesti toivoisimme saavamme tervehdyksiä ja kirjoituksia opistomme vanhimmilta toveriliittolaisilta, vuosien 1942 ja -43 oppilailta. Samoin haastamme kirjoittamaan opistotalvesta 11. ja 21. kurssin eli v. 51—52 ja 61—62 vuosien opistolaiset. Seuraaviin numeroihin seuraavilta kursseilta.

Pirtin Viesti tahtoo Teille toveriliittolaisille välittää uutisia ja tapahtumia opistokodista. Mutta yhtä hyvin se tahtoo olla edelleen yhdysiteenä teidän välillänne niin täällä Kainuun ja Karjalan mailla, kuin myös aivan toisella puolen Suomeakin. Opistomme toveriliittolaisia on kaikkiaan tällä hetkellä

yli 1400. Pirtin Viesti haluaa välittää tärkeitä perheutisia teidän välillenne kuten ennenkin. Onhan toki mukava asia tietää, ketkä kurssitovereista ovat menneet kihloihin tai naimisiin, jatkavat koulua jossain muualla tai ovat ehkä poisnukkuneina saavuttaneet Jumalan lapsen katoamattoman osan. Toivomme teidän lähettävän tietoja itsestänne ja ystävistänne Pirtin Viestin välityksellä toisille toveriliittolaisille.

Tämän vuoden Pirtin Viestin **tilausmaksu on 3 markkaa**, jonka voitte suorittaa Toveriliiton postilille Ku 822 53. Samalla voitte suorittaa Toveriliiton jäsenmaksun 2 markkaa.

TERVETULOA TOVERIPÄIVILLE MARIAN PÄIVÄN AIKAAN

Suosittelkaa Pirtin Viestiä ystäville ja niille toveriliittolaisille, joille emme ole voineet lehteä lähettää osoitteen puuttumisen vuoksi. (Seuraavaan numeroon tarkoitettujen kirjoitusten ja uutisten tulisi olla toimituksessa 5. 4. mennessä. Pitäkääpä kiirettä!)

PEKKA LEHIKONEN

Iloitsetko, rukoiletko, kiitätkö?

”Olkaa aina iloiset, Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto.” Tess. 5: 16—18.

Tervehdin Teitä hyvät toveriliittolaiset Pirtin Viestin välityksellä näillä apostoli Paavalin kehoittavilla sanoilla, jotka ovat otsikkosanoiksi merkityt. Pirtin Viesti on ollut ilmestymättä jo noin kahden vuoden ajan taloudellisesti kannattamattomana. Nyt opiston johtaja on oma-aloitteisesti lupautunut toimitussihteeriksi ja ehkäpä erikoisjärjestelyin saamme lehden kannattavaksi. (Hetimit aluksi kuitenkin mainitsen, että muista ensi tilassa lähettää Pirtin Viestin tilausmaksu lehden mukaan liitettävällä tilillepanokortilla merkitylle siirtotilille.) Ajatellessamme otsikkosanoja, joudumme mahdottomuuden eteen: Voiko ihminen iloita aina? Silloin kun elämässä on myönteistä, se voi olla totta. Esim. oma kansanopisto-aika. Silloin oli turvallista olla samoin ajattelevien toveripiirissä, valmistuessa elämäntehtäväksi suunniteltuun ammattiin, tai omaa kotia perustettaessa. — Kuitenkin Paavalin kehoitus on totta, yhdellä edellytyksellä: Avaa sydämesi Herralle, ota vastaan totuus. Sinä saat uskoa Jeesukseen Vapahtajaasi ja Hänessä syntien anteeksisaamiseen. Kerrotaan eräästä miehestä, joka nuoruusvuosinaan sai halvauksen menettäen suurimmaksi osaksi terveytensä. Kun häneltä kysyttiin kuulumisia, vastaus oli selvä: ”Terveys mennyt, omaisuus mennyt, ystävät menneet — koti tai vaassa jäljellä”. Juuri siinä on elämän kallein ja suurin totuus.

Ei kukaan meistä voi välttää tappioita, menetyksiä, onnettomuuksia. Tulee sairaus, teemme erehdyksiä, olemme kiivaita, epäystävällisiä ja näin tarvelemme monta elämämme päivää. Ei elämään iloa tuo pysyvästi repäisevä musiikki, iloinen seurapiiri, vaan uskon-yhteys Jeesukseen. Jos elämästämme puuttuu ilo, on syy varmaan siinä, että liian vähän seurustelemme Jeesuksen kanssa. Siihen Paavali meitä kehoittaa: ”Olkaa aina iloiset, Rukoilkaa lakkaamatta. Kiit-

täkää joka tilassa." Rukous ja kiitos ovat ikäänkuin sisarukset, jotka versovat uskonyhteydestä Jeesukseen. Moni ajattelee rukouksesta, että Jumala on antanut sen meille taakaksi. Jos et rukoile, Jumala rannaisee. Rukous on etuoikeus. Käytä sitä. Ehkäpä moni toveriliittolaisista on saattanut väsyä, joutua pois Jeesuksen seuraajien joukosta. Meidän tehtävämme ei ole heitä arvostella, vaan käydä rukousrintamaan opistokodissa tehtävän työn, entisten ja nykyisten opettajien, uskosta luopuneitten ja vielä tiellä olevien puolesta. Vastuumme on yhteinen.

Älä unohda Jumalan Sanaa. Sanassa on Kristus. Sanassa on Pyhä Henki. Sanan kautta kirkastuu Jumalan armo. "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta". Toveripäivät ovat jälleen Marianpäivänä. Tule mukaan. "Ja ristin lipun juurella, me taistelemme ilolla, seuraamme Karitsaa. Jos ilohon Hän meidät vie, tai murheen alhoon käypi tie. Hän meitä johdattaa."

OPISTON OPETTAJAKUNTA 1967-1968

Opistoelämän tuntemusta ja pitkäaikaista opistoelämän kokemusta edustavat opettajat Osmo Urjanheimo ja Aune Surakka. He ovat varmasti tuttuja melkeinpä kaikille toveriliittolaisille, eivätkä siis kaivanne esittelyä.

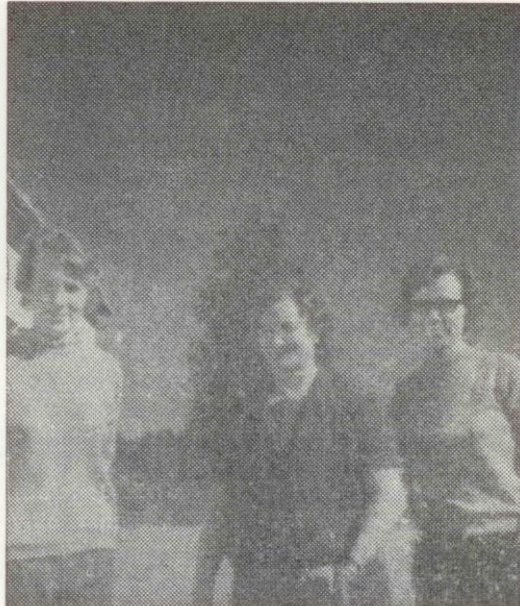
Opiston va. johtajana on toiminut syyskuun alusta lähtien teologian ylioppilas Risto Jääskeläinen. Hän on syntyperältään karjalaisia, hänen kotinsa on Tohmajärvellä. Ylioppilaaksi hän tuli Joensuun Lyseosta 1964. Hänen opetusaineisiinsa kuuluvat elämäntutkimusaineet ja yhteiskuntaoppi.

Risto Jääskeläinen

Nuorta polvea edustaa myös johtajatar Marja Kupila. Hän on opistossa toista vuotta maatalousopettajana. Hän on syntynyt Hattulassa vuonna 1939. Agronomiksi hän valmistui 1966. Hänelle kuuluvat oman aineensa lisäksi normaalit johtajattaren tehtävät. Lisäksi hän opettaa englantia, kemiaa ja äidinkieltä.

Ompelunopettajana toimii Auli Pöytäkivi. Hän on syntyisin karjalaisia, syntynyt Suistamolla 1943, mutta myöhemmin hänen kotinsa oli Lipinlahdella opiston lähellä. Hän on nuori rouva. Ylioppilaaksi tultuaan hän opiskeli Hämeenlinnassa kotiteollisuusopettajaksi, joksi hän valmistui viime keväänä. Op. Pöytäkiven erikoisalana ovat taiteelliset harrastukset; oman aineensa lisäksi hän opettaa lausuntaa, piirustusta ja äidinkieltä.

Marja Kupila ja Lyyli Kuparinen

Eeva Pasanen

Yleisaineiden opettajana toimii Eeva Pasanen. Edellisen vuoden hän oli opettajana opiston lähellä Kuokanvaaran koululla. Hän on syntynyt Saarijärvellä 1943. Opettajaksi hän valmistui Jyväskylän Yliopistosta. Op. Pasasen harrastuksiin kuuluu erityisesti musiikki, jota hän opettaa monien muiden aineiden ohella.

Opiston talousopettajana toimii nyt toista vuotta kotitalousneuvoja Lyyli Kuparinen. Hän on myös karjalaisia syntyperältään, syntynyt Jääskessä 1916. Hänellä on kaiken kaikkiaan jo monien vuosien kokemus kansanopistotyössä. Hän on toiminut mm. Sairalan opiston emännöitsijänä ja Sisälähetysseuran opiston talousopettajana.

Tuntiopettajana opistossamme on sosionomi Tuula Koivisto Porokylästä. Hänen varsinainen työpaikkansa on kauppalan kirjasto. Hän opettaa historiaa ja kirjallisuutta.

Opiston entinen yleisaineidenopettaja ja johtajatar Helvi Valkonen on virkavapaana kuluvan lukuvuoden.

Ehkäpä toveriliittolaiset ovat kiinnostuneita myös opiston toimihenkilöistä. Talonmiehenä on Kalevi Eronen, joka on kotoisin Kiihtelysvaarasta. Apuemäntinä ovat opiston entiset oppilaat Irma Polvinen ja Maire Jehkimäinen, molemmat Kuhmosta. Siivoojana on rouva Aune Kuittinen. Kanslistina on merkonomi Vesa Kaskinen.

Auli Pöytäkiwi

On pirteä pakkasaamu ja luminarskuu jalkojen alla. Astelen ylös kirkon portaita ja tartun suureen ovenkahvaan. Mahtava ovi avautuu ja vastaan tuoksahtaa vasten odotuksia viileä ilma. Tähyilen ympärilläni löytääkseni sopivan paikan, johon menisin istumaan. Viimein silmäni tavoittaa tyhjän penkinpään, jota kohti olen menemässä hiljaisin askelin. Asetun istumaan ja alan välittömästi katsella ympärilläni, näkyisikö yhtään tuttua ihmistä. Kauniissa kattokruunussa ei loista ainuttakaan kynttilää, vain alttarilla ja saarnastuolissa ovat pienet kynttilät palamassa. Eräs vanha mummo astelee vaivalloisin askelin viereeni ja kumartuu rukoukseen. Mielessäni välähtää ajatus: "Tuota minä en ole tehnyt".

Tunnen aivan kuin olisin tehnyt jotakin pahaa. Kiitän kuitenkin Jumalaa siitä, että olen saanut tulla terveenä Hänen huoneeseensa kuuntelemaan Hänen sanaansa. Mutta vaikka kuinka taistelisin itseäni vastaan, päätäni en saa painetuksi alas. Ajattelen itsekseni, että varmaan Jumala kuulee sen minun pienen kiitokseni ilman, että vastoin ajatuksiani olisin kumartunut melkein lattiaan asti.

Tuon kaiken hiljaisuuden rikkoo komea urkujen ääni. Jumalan palveluksen ensimmäinen virsi alkaa soida. Sana ja sävel tuntuu kovin tutulta: "Herra, kun sä sanassasi annat kuulla äänesi, ilmi saatat totuuttasi sieluillemme valoksi, auta, että minäkin sanassas' Sun löytäisin."

KIRKON

PENKISSÄ

Virren päätyttyä pappi, joka sen aikana on tullut alttarille, alkaa jumalanpalveluksen liturgian osan. Mielessäni mietin, miksi niin monta kertaa on noustava ylös ja istuuduttava takaisin. Joskus tuntuu, että koko jumalanpalvelus on liiaksi kaavamainen. Toisaalta taas, ettei sen ainuttakaan osaa voi jättää pois tai muuttaa, koska silloin varmaan moni tuntisi, ettei se olisikaan mikään jumalanpalvelus. Lopulta kuitenkin elän mukana tuon tilaisuuden jokaisessa osassa ja kaikki ajatukset muusta maailmasta unohtuu. Saarna, joka kuitenkin joskus tuntuu tavattoman pitkältä, ei tällä kertaa ollut sitä, vaan aivan muuta. Kuuntelin sitä mielenkiinnolla ja ajattelin sen jokaista kohtaa omalle kohdalleni. Aivan kuin kohokohta koko jumalanpalvelukselle tuntui olevan ehtoollisen vietto. Katsoin ihmisiä, jotka heitivät yltään päällysvaatteita, kuinka heidän silmissään näkyi katumuk-

senmieli ja kyyneleet valuivat useimpien silmistä poskille. Ajattelin tuota virttä, jota veisataan ehtoollisen jakamisen alussa, "Oi Jumalan Karitsa, joka pois otat maailman synnit armahda meitä". Mielessäni oli ajatus siitä, miltä tuntuu, kun saan käydä ensimmäisen kerran ehtoollisella. Tuntuuko se jollain tavalla vapauttavalta ja rauhoittavalta. Myöhemmin olen saanut tuntea, että se on sitä mitä silloin tuona sunnuntaina olin ajatellut.

Kuuntelin loppusoiton jumalanpalveluksen päätyttyä, kokosin aivan kuin ajatuksia yhteen, mitä siinä penkissä istuessani olin ajatellut. Ehkä en niitä kaikkia itsekkään muista, mutta kuitenkin tiedän sen, joka on osannut lukea kaikki, mitä olin ajatellut niin hyvät kuin huonotkin. Hän on Taivaallinen Isä.

Helena Kallinen
(1967—1968)

ELÄMÄNTEHTÄVÄN VALINTA

Noin parisataa vuotta sitten ei nuorilla ollut sellaisia ongelmia kuin ammatinvalinta. Räätälinpojasta tuli räättäli, leipurinpojasta leipuri ja suutarinpojasta samoin suutari; tämä vanha perinne, että isän ammatti periytyi pojalle, oli tapa, jota ei saanut vastustaa.

Meillä nykynuorilla on asia toinen. Harvapa isä enää vaatimalla vaatii poikaansa seuraajakseen, jos tällä on mielessään kiinnostavampi ammatti. Saamme lausua oman mielipiteemme ja vanhemmat yrittävät parhaansa mukaan ottaa ne huomioon.

Varsinkin vähävaraisten on tiedusteltava jo etukäteen, miten he mahdollisimman edullisesti pääsisivät tarttumaan "leivänsyrjästä", koska kilpailu on kova ja tarttujia useita.

Ehkäpä tärkein asia tässä elämäntehtävän valitsemisessä on se, että työn täytyy tuntua kiinnostavalta vielä monen ammattivuoden jälkeen. Vain silloin pääsemme parhaisiin tuloksiin, kun jaksamme jatkuvasti seurata työalamme kehitystä ja oppia uutta.

Meidän on tehtävä vertailuja palkkauksesta eri ammattien kesken. Hyvästä toimeentulosta on kiistelty jo vuosikausia; milloinkahan työnantajat ja -tekijät pääsevät palkkakiistoissaan yksimielisyyteen? Harvapa meistä on tyytyväinen siihen laihaan tilipussiin,

josta "verokarhu" on vienyt pulleuden, ja jolla meidän olisi saatava kaikki välttämättömät elintarvikkeet ja hyödykkeet.

Nykyisin ei kukaan halua tehdä 12-tuntisia työpäiviä, ellei saa niistä ylityökorvausta. Viisipäiväiset työviikot alkavat olla jo yleisiä monilla aloilla ja niinpä vapaa-aikaa on runsaammin kuin ennen. Se onkin tervetullutta rentoutumista ja erilaisia harrastuksia silmälläpitäen. Kyllä me nuoretkin jo tiedustelemme, mikä ammatti tarjoaa enemmän vapaa-aikaa.

Kun me nyt olemme vertailleet eri mahdollisuuksia ja löytäneet oman, kiinnostavan ammatin, kaiken pitäisi olla seesteistä ja kirkasta tulevaisuuden kannalta. Mutta, entä jos meidän olisi käytävä koulu valmistuaksemme tehtävään, eikä varoja olisikaan. Miten sitten käy? Ei olisi vanhempiakaan, jotka auttaisivat tai heilläkään ei olisi varoja? Silloin pankit auttavat lainojen muodossa, maksamisen saa suorittaa ammattiin valmistuttuaan. Niin on sekin asia autettu.

Meillä jokaisella nuorella on elämässä oma tehtävämme, vaikka pienikin, emmekä saa väheksyä sen hyödyllisyyttä. Päämäärä on asetettu ja kilvoituksemme sitä kohti olkoon jaloa ja vilpitöntä.

Laura Heikkinen
(1967—1968)

LÄHDEN KOTOA - AHDISTUSTA VAI VAPAUTTA

Tällainen kysymys nousee varmaan monen sellaisen nuoren mieleen, ehkä kaikkien, joilla on lähtökysymyksessä.

Tästä voidaan lausua erilaisia mielipiteitä, voitaisiin sanoa "niin monta mieltä kuin miestäkin".

Moni nykyajan nuori tuntee elämänsä kotona ahdistuneeksi, sellaiseksi kaavamaiseksi käskyjen ja kieltojen alaisena olemiseksi. Äidin ja isän hyvässä tarkoituksessa antamat ohjeet tuntuvat kauheilta määräyksiltä, aivan mahdottomilta toteuttaa.

Mutta missä sitten opitaan yhteiselämää, sopeutumaan toisiin ihmisiin, jos tämä sopusointu ei saa alkaa jo kotona. Monta kertaa luullaan, että kun vain päästään pois, niin kyllä elämä on ihanaa, vastoin käymiset loppuvat. Saa tehdä sitä ja tätä, mennä kaupungin tarjoihin moniin huvituksiin. Ei tarvitse kuulla vanhempien oikutte-luja. Silloin tunnen itseni vapaaksi ja onnelliseksi. Elämässäni on silloin kaikki hyvin.

Niin lyödään reppu selkään. Huiskutetaan kättä vanhemmille ja kotiväelle ja mennään.

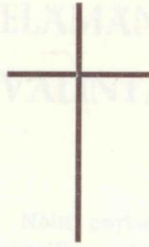
Mutta monta kertaa tämä ruusuhoitoiseksi kuvattu maailma muuttuu ohdakkeiseksi. Sillä eiköhän liene vaan niin, että vaikeuksia löytyy myös täältä. Täytyisihän osata ottaa vastaan ne ohjeet, jotka vieras setä ja täti meille antaa. Eihän voi vieraidenkaan ihmisten luona ollessaan elää niin kuin tykkää. Näin ollen tullaan samaan kuin kotonakin. Jos kotona saadut neuvot ovat saaneet olla opastamassa meitä tulemaan toimeen toisten kanssa, niin kyllä on varmasti helpompaa tottua myöskin toisten neuvoihin.

Moni nuori kotoa lähtiessään ei oikein tajua, että kuinka pitkälle hänen kykynsä yltävät. Luulee pärjäävänsä paikassa kuin paikassa. Tässä suhteessa tulee pettymyksiä ja ajatellaan: olisinpa kotona.

Mielestäni kyllä vieraiden luona olo on monessa suhteessa opettavaa ja kasvattavaa, kun vaan oppisimme oikein ottamaan toisten neuvot.

Moni ensi kertaa kotoa lähtenyt nuori voi huokaista: "Oma maa mansikka, muu maa mustikka".

Anja Piitulainen
(1967—68)

Marja Salomaa

* 21. 12. 1942 † 13. 2. 1968

IN MEMORIAM

"Niinkuin muuttolintusen tie
Taivasta kohti kulku vie.
Kuin unelma kiitavi elämä pois
Kirkkausrantahan kodista maan
Suo, että mun sieluni valmisna
ois,
Auttaos onneni saavuttamaan".

Olet saanut päättää matkasi tääl-
lä ajassa, Marja-ystäväni.

Vaikka tiesin jo sairautesi, tuli
lähtösi minulle ja varmaan opisto-
tovereillesikin yllättäen. Muistel-
lessani Sinua, tulee mieleeni ajatus,
että olit kärsimyksen koulun "lu-
kioluokilla". Et kuitenkaan valitta-
nut ristiäsi raskaaksi, vaan olit aina
iloinen. Uskosi Jumalaan vahvisti
Sinua kestämään vaikeutesi.

Ollessani opistossa, kävit usein
huoneessamme ja kirjoitit opiston
muistokirjaani lauseen: "En pelkää
uhmia ulapan, kun kuljen johdossa
Jumalan".

Tiedän, että Sinä henkisesti pir-
teänä, opinhaluisena nuorena kär-
sit, kun et voinut vammojesi ra-
joittamana valmistua haluamaasi
ammattiin. Kirjeopiston avulla yri-
tit kuitenkin opiskella.

Olit musikaalinen, soitit pianoa ja
kannelta. Kirjoitit pieniä tarinoita
"Melusen perheen touhuista".

Luonasi käydessäni luimme niitä

joskus yhdessä ja meillä oli kovin
hauskaa.

Kirjoituksistasi huomasin, että
näit myös elämän aurinkoiset het-
ket, ehkä selvemmin, kuin joku
täysin terve henkilö.

En voinut aavistaa, että kirjeesi,
jonka sain ennen joulua, olisi vii-
meinen, että matkasi Iki-kirkkau-
teen alkaisi jo niin pian.

Olit nuori, ihminen parhaassa
iässä, kuten sanotaan.

Jumalan tiet ovat toiset.

Uskon, että Sinun on nyt hyvä
olla siellä, "missä vajaa lakkaa ja
alkaa täydellisyys".

Norjalainen runoilija sanoo erääs-
sä hengellisessä laulussa näin:

"Ah, mikä riemu onkaan nähdä
siellä Herramme kasvoista niin
kasvoin, ja mikä muutos kor-
pitiellä, enemmän sain, kuin pyy-
tää osain.

Ah, aikaa, jolloin enkeleitten
kanssa Karitsaa kiitän eessä is-
tuimen, kun pyhät veisaa valko-
vaatteissansa ja kyynel kuivunut
on kaikkien".

Siellä Taivaan Kodissa Sinä Mar-
ja-ystäväni saat soittaa kannelta
puhtaammin ja kirkkaammin, kuin
täällä alhaalla koskaan osaamme ja
voimme.

Valoisasta ystävyydestäsi kiittäen
Marjaliisa Pennanen

YSTÄVÄNI MARJA SALOMAAN MUISTOLLE!

Sinä Marja olet ollut ystäväni, jonka opin tuntemaan jo opistoajanani, ja sitten sain seurata elämäsi kulkua pitkän ajan hyvinkin läheltä. Tuntuu ihmeelliseltä, että olet nyt poissa joukostamme, sekä olet saavuttanut sen rauhan ja levon, joka ei enää tuskia, huolia ja murheita tunne, vaan vapauden, joka tuo levon monelle kärsivälle ihmiselle.

Miten läheinen ystävyys välilämme vallitsikin ja tunsin, että kaipasit todellista tukea ja turvaa. Sillä Sinun elämäsi oli tässä maailmassa tuskien täyttämää, ja ehkä vain maisten ja muutamien hyvien ystävien ymmärrettävissä.

Sinä, Marja, rakastit maalaiselämää, kirjallisuutta ja musiikkia, kaikkea kaunista, mikä liittyy luontoon. Sinä seurasit sen kehitystä ja ehkä tämä antoi Sinulle sen virikkeen, joka pulppusi sisältäsi, mutta et voinut aina tuoda joka paikassa sitä julki, sillä Sinua oli monenkin hyvin vaikeata herkän mielesi johdosta ymmärtää ja se masennutti

kovasti mieltäsi. Sillä läheisimmätkään ystäväsi eivät jaksaneet aina ymmärtää Sinua, joka varmasti hyvinkin monesti olisit sitä kaivannut.

Nyt kun olet poissa, ehkä ne, jotka seurasivat elämäsi kulkua, osaavat näin jälkeen päin tuntea, että olit ihminen ihmisten joukossa, jonka nuori elämä sammui kuin tähden lento kuulakkaana talvi-ilтана kun varjo kulkee ja peittää sumuverhollaan taivaan. Kaihoten muistan valoisan luonteesi, jota monesti oli vaikea ymmärtää, mutta ystävyys ei tunne rajoja. Tiedän, että nyt Sinulla Marja on lepo ja olet kaikista tuskistasi vapaa, ja olet mennyt edellämme sinne, johonka meidän kaikkien tie lopuksi tämän maallisen vaelluksemme päättyessä johtaa, Jumalan luo taivaan kotiin.

Paljosta hyvästä kiittäen ja muistoasi muistaen

Ystäväsi

Aino Kejonen

(o.s. Hilonen)

ON RIEMU KUN SAAN TULLA, *Marja Salomea* SUN HERRA TEMPPELIIS

"Herran rauha olkoon teidän kanssanne", laulaa pappi.

Kirkkokansa kävelee kohti alttaria, alkaa ehtoollisen jako, on koittanut jumalanpalveluksen kohokohta.

Näissä ajatuksissa astelen kirkkoon, jonne olen niin monet kerrat tullut lapsuudesta lähtien.

Istuudun kirkon keskivaiheille, pääovelta katsottuna oikealle puolelle keskikäytävää. Kumarrun ja pyydän siunausta pian alkavaan jumalanpalvelukseen.

Kansaa virtaa jatkuvasti sisään. Tänä on ehtoollispyhä, sen vuoksi varmaankin ihmisiä saapuu niin runsaasti.

Kirkon penkissä istuessani valtaavat muistot mieleni. Muistan lapsuuteni kirkossakäynnit. Siihen aikaan kirkko tuntui valtavan suurelta ja urkujen pauhina taivaalliselta musiikilta, joka syvästi painui lapsen mieleen.

Seuraavana tulee mieleen kuva keväisestä sunnuntaista. Silloin istuin tuolla etupenkissä valkopukuissessa tyttöjoukossa. Ensimmäinen ehtoollisella käynti tulee elävästi mieleeni. Sinä päivänä lupasin Jumalalle seurata Häntä aina. Mutta voi — kuinka monta kertaa se lupaus onkaan elämän myrskysten keskellä unohtunut. Niin monella eri tavalla olen usein syntiä

tehnyt. Sen vuoksi tänäänkin kirkkoon tulon, että taas kerran Herra pyyhkisi pois syntivelkani.

Jumalanpalvelus alkaa, seurakunta veisaa voimakkaasti. Pappi laulaa vuorotervehdyksen ja seurakunta vastaa. Tunnustan syntini ja uskoni. Saarna on oikein mieltä liikuttava ja panee ajattelemaan jokaisen elämämme merkitystä ja sitä, kuinka tässä ajassa olisi eletävä.

Pian koittaa suuri hetki; alkaa ehtoollismessu. Urut soivat niin ihanasti, ettei sitä voi sanoin kuvata. Ikäänkuin ne valmistaisivat sydämessämme sijaa Jumalalle kunnilla soinnillaan. Pappi laulaa: "Herran rauha olkoon kanssanne".

Rukoillen nousen penkistä ja astelen kohti alttaria. Tapahtuu ihaninta mitä voin kuvitella; saan taas kerran syntini anteeksi.

Vapautunein mielin tulen takaisin penkkiini. Sanoin kuvaamaton kiitollisuus pursuaa sydämeistäni. Veisaan kiitosta Jumalalle sydämeni pohjasta. On niin ihanaa olla vapaa synneistä. Aivan kuin raskas paino olisi pudonnut hartuiltani.

Jumalanpalvelus päättyy. Kiihtän Jumalaa kaikesta ja lähden kotiin — paljon onnellisempänä kuin olin ollut kirkkoon tullessani.

Paula Pyykönen
(1967—1968)

MERI

KUIN IHMISSYDÄN

MEREN KUOHUVAN PAUHUA
KUULLA SAAN
MINÄ MUIDEN KANSSA
TUON LAULUN KUULLA SAAN.
MERI ON KUIN SYDÄN IHMISEN,
NIIN MYRSKYINEN JA JULMA.

MYRSKYKIN JOSKUS TAUKOAA,
NIIN VIHA, JULMUUS IHMISSYDÄNTENKIN.
MUTT' MYRSKY EI LOPU MILLOINKAAN, KOKONAAN,
VAAN JOSKUS TAUKOAA.

MERI KAUNIS ON KATSELLA TYYNELLÄ,
KUN VAARAA EI MISSÄÄN NÄY,
MUTT' KUN MYRSKYTUULI PUHALTAA
NIIN JEEBUS VIERELLÄ KÄY.

MERI VAARALLINEN ON
JA YLI KAREIKKOIN
KÄY IHMISLASTEN TIE.
NIIN PIENIÄ JA HEIKKOJA,
VAAN HOIDOSSA ISÄN ARMAHAN
ME KÄYMME VOITON VALKAMAHAN.

A. P. (1967—68)

MIETTEITÄ

OPISTOTALVESTA

Kun ensi kerran tulin tänne opistolle, ajattelin, että minkähänlainen kasvatuslaitos tämä kansanopisto oikein on. Mutta jo ensimmäisen viikon aikana aloin katua noita tuhmia ajatuksiani. Eihän tämä ensinkään ole mikään kasvatuslaitos. Tämänlaatuinen ajattelutapa johtui varmaankin tietämättömydestä. Enhän ennen ollut kuullut tämänlaisesta koulusta. Mutta varmaan opettajat antavat nämä tyhmyydet anteeksi, koska en tehnyt näitä tahallani. Alussa oli näihin sääntöihin vaikea tottua, mutta kun on jo näinkin kauan ollut, niin ei ne enää niin kauheilta tunnu. Tämä sääntöjenmukainen toiminta on tuntunut meistä niihin tottumattomista pojista aluksi oudolta. Monien päässä on pyörinyt: Kunpa sääntöjä ei olisi. Mutta eihän tämä talo pystyissä pysyisi ilman sääntöjä. Usein ne kuitenkin tuntuvat liian tiukoilta. Joskus iltatunneilla on niin väsyttävä olo, ettei opetuksen seuraamisesta tahdo tulla mitään. Silloin tekee mieli vaipua horrokseen. Eihän se kyllä ole opettajien mieleen. Tässä vaiheessa ei enää jaksaisi vaivata aivojaan, kun niitä on aamukahdeksasta rasittanut. Mutta eihän aina jaksaa olla opettajien mielen mukaan. Toisi-

naan poikiin menee "paha henki". Tekee mieli pinnata tunneilta, teemme tunnilla toisille ilkeyttä, emme seuraa opetusta, lyömme laimin kotitehtävämme ja muuta sellaista tyhmyyttä.

Mutta käsi sydämelle, arvoisat lukijat! Pohtikaamme, mitä varten nämä säännöt oikein ovat? Mitä varten Suomessa on laki? Laki ja säännöt ovat järjestystä ja kurinpitoa varten tehty. Samaa varten on täällä opistollakin säännöt. Jos täällä ei olisi mitään kurinpitoa, niin tähän olisi aivan roistojen pesä. Mutta tähänhän juuri estävät säännöt. Ja niiden sääntöjen on oltava tiukkoja.

Lopullinen tulos tästä pohdinnasta on opistoa kohtaan myönteinen. En uskonut sitä kuitenkaan tällaiseksi oppilaitokseksi, kuin olen sen havainnut. Tulin tänne toisenlaisilla ajatuksilla varustettuna. Mutta nyt on jo aivoitukseni kiteytynyt toisenlaisiksi. Voin vain suositella tämän täällä viettämäni talven jälkeen kansanopistoa nuorisolle. Täällä nuori oppii tuntemaan Jumalan läheisyyttä. Olen täällä ollessani tuntenut Jumalan puhuttelevan minua aivan henkilökohtaisesti.

Sepeteus (1967—1968)

Opistomme uljasta hiihtojoukkuetta
evangelisten opistojen talvipäivillä
Karkussa 24—26. 2. 1968

KRISTITYN VAPAUS JA VASTUU

"Vapauteen Kristus vapautti meidät", sanotaan Raamatussa. Kristityt ovat tosiaankin vapaita kaikesta, mutta kristityillä on myös suuri vastuu lähimmäisestään ja itsestään jo täällä maailmassa, mutta erittäinkin viimeisellä tuomiolla Jumalan kasvojen edessä. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Kaikki on luvallista, mutta kaikki ei ole hyödyksi".

Tällä apostoli tarkoittaa, ettei kristitty saa käyttää kaikkia vapauksiaan, sillä ne voivat koitua lähimmäisemme turmioksi. Kristityn velvollisuus on elää lähimmäisensä hyväksi. Sillä Jeesuskin antoi henkensä meidän edestämme.

Ei Jumala ole kieltänyt kristittyjä käyttämästä esimerkiksi alkoholia, mutta jos käytämme alkoholia, siitä joutuvat kärsimään ennen kaikkea ne, joiden keskuudessa elämme. Itsellemmekin alkoholi, huumausaineet ja tupakka aiheuttavat henkisiä sekä ruumiillisia vammoja.

Kaikki tietävät, että alkoholi on aiheuttanut erittäin paljon maassammekin tuskaa, ahdistusta ja kyynelitä. Ei kukaan oikea kristitty halua tuottaa lähimmäisilleen tuskaa ja kärsimystä. Kristittyjen tulee elää esimerkillisesti raitista elämää. Raittius on terve, säännö-

linen, väkijuomista vapaa elämäntapa.

Niitä, jotka ovat jo joutuneet väkijuomien ja huumausaineiden orjiksi tulee auttaa terveeseen säännölliseen elämään. Ei saa ajatella työn määrää, vaan antautua koko sydämellään auttamaan kärsiviä lähimmäisiä. Lähimmäisille suorite-
tuista hyvistä teoista oikea kristitty tunnetaan.

Paljon on tehty raittiusaatteen hyväksi, mutta kuitenkin liian vähän. Päivä päivältä uudelleen saamme lukea alkoholin ja huumausaineiden aiheuttamista tuhoista. Milloin on kysymyksessä liikenneonnettomuus, toisinaan murha.

Liian vähän on kansassamme lähimmäisen parasta ajattelevia ihmisiä, koska kaikkea tällaista niin runsaasti esiintyy. Usein kristitytkin käyttävät vapauksiaan omaksi parhaakseen, eivätkä kannu vastuuta toisista ihmisistä.

Parasta tietenkin olisi jos pystyttäisiin ennalta ehkäisemään alkoholin käyttö. Sillä syyt senkin käyttämiseen ovat. Se kuitenkin tuntuu mahdottomalta. Syitä alkoholin ja huumausaineiden käyttöön on melkein yhtä paljon kuin käyttäjiä.

Onnellista olisi, jos kenenkään ei tarvitsisi kärsiä mainittujen nautintoaineiden tähden, vaan Suomen

Opistolaisia palveluretkellä pysähtyneinä hetkeksi yhteiseen kuvaan, Illoiset katseet kertovat Jumalan lapsen ilosta

OPISTOSSA

kansa olisi täysin raitis, Kristittyjen tulee tuntea vastuunsa auttamalla sekä aineellisesti että henkisesti rappiotilaan joutuneita ihmisiä.

Paljon yksikin kristitty voi saada aikaan raittiuden hyväksi, kuten esim. Lars Leevi Laestadius. Hänen kaltaisiaan raittiuden hyväksi ponnistelevia ihmisiä Suomi tarvitsee. Kristittyjen yhteisenä rukouksen aiheena tulee olla raittiin elämäntavan pyytäminen kansallemme. Erittäinkin sen nuorisolle. Nuorisosahan on kansan tulevaisuus.

Paula Pyykönen
(1967—68)

**'Joka aamu on armo uus'
niin alkavi aamumme laulaen,
se jatkuvj läksyjä vaatien
open tarkkojen silmien alla.**

**Arkipäivinä ensisijalla läksyt
on aina
pään puhki me luumme
kilotolkulla asiaa se
vastaan saa ottaa.**

**Näin kuluu aika niin nopeaan
pian vierivät kuut
ja kesä saa
ja matkamme
niinkuin lintusten
etelään vie
viikon päästä se sieltä kotihin vie.
P. P. (1967—68)**

Toveripäivät

**pidetään opistollamme perinteelliseen tapaan Marianpäivän
aikaan 23—24. 3.**

Toveripäivät alkavat lauantaina Nuorisoliittopiirin vuosikokouksella klo 17 ja jatkuvat sunnuntai-iltaan saakka. Lauantai-illan ohjelmaan kuuluu myös yhteislauluhetki ja toverilta, jolloin uudet toveriliittolaiset otetaan joukkoon mukaan.

Sunnuntaina pidetään jumalanpalvelukset opistolla ja Nurmeksen kirkossa klo 10. Jumalanpalveluksen jälkeen pidetään päiväjuhla. — Majoitus ja ruokailu järjestetään opistolla, omat liinavaatteet mukaan. Koko opistoväki toivoo päiville erittäin runsasta toveriliittolaisten osallistumista. Puhujina ovat mm. pastorit Tanskanen, Elonheimo, Nissinen, rovasti Salomaa, sihteerit Lehikoinen ja Muttonen sekä opiston johtaja.

Toveripäivät ovat samalla Evankeliumiyhdistyksen Pohjois-Karjalan ja Kainuun piirin talv juhla. — Tervetuloa!

Kesätoiminnasta

Ensi kesänä opistolla järjestetään

5—11. 6. ÄITILEIRI

2—4. 8. Evankeliumiyhdistyksen ja Toveriliiton nuorten leiri

5—18. 8. RIPPIKOULULEIRI (15 vuotta täyttäneille)

Tiedustelut ja ilmoittautumiset näille leireille opistolle, os.

Kohtavaara, puh. Lipinlahti 212.

OPISTON OPPILAAT 1967 - 1968

Nurmeksen mlk

Heikkinen Laura
Heikkinen Terttu
Juutinen Eila
Korhonen Eija
Kortelainen Pirkko
Kuittinen Irja
Kuokkanen Kaija
Kärki Kirsti
Nevalainen Pekka
Nikkanen Martti
Okkonen Tapio
Piirainen Helena
Piironen Maire
Pyykkö Ulla
Tanskanen Sirkku
Tietäväinen Anita
Tiirikainen Jorma

Nurmeksen kauppala

Lehikoinen Pirjo
Pakarinen Veli-Matti
Pehkonen Pirkko
Piironen Auli

Pielisjärvi

Härkönen Rauha
Kajo Irja
Mustonen Eija
Määttä Liisa
Rissanen Inkeri
Utriainen Olli
Vaakanainen Martta

Valtimo

Heikkinen Eija
Lehikoinen Merja
Meriläinen Tuula
Pyykönen Paula
Tanskanen Seija

Juuka

Kallinen Helena
Poikonen Aimo
Rantala Lauri
Väyrynen Mirja

Kuhmo

Huotari Sinikka
Polvinen Heino
Pääkkönen Hilikka

Eno

Hynynen Paula
Pölonen Pirkko

Polvijärvi

Reijonen Sylvi
Tanskanen Anneli

Pyhäselkä

Peuhkurinen Pirjo
Vartiainen Taina

Kontiolahdi

Multanen Eija
Riihiälä Liisa

Kuopio

Kanerva Juha
Puurunen Pirjo

Rautavaara

Korhonen Tellervo

Suomussalmi

Mäkelä Martti

Iiomantsi

Piitulainen Anja

Heinävesi

Siira Sirkka-Liisa

Säyneinen

Soininen Kaija

PIRTIN VIESTI

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERI-
LIITON LEHTI

Ilmestyy 5 kertaa vuodessa

Toimitus ja päätoimittaja Risto Jääskeläinen,
Kansanopisto, Kohtavaara.

Tilausmaksu 3 mk.

Postisiirtotili Ku 822 53.